87. Öja kyrka, Väster Rekarne hd.

Pl. 9: B. 765.

Litteratur: B. 765; L. 991; J. Peringskiöld 1686, s. 45; S. Lindqvist, ATS 22: 1, s. 47.

»I Öija Kyrkedörr» låg enligt Peringskiöld en sten med invecklade slingor utan runor, vars samhörighet med gravkistorna i Rekarne: Sö. 336 Eskilstuna, 116 Sundby m. fl. S. Lindqvist, *ATS* 22: 1, s. 47 anser möjlig men tvivelaktig. Stenen är nu förlorad. Ämnet har troligen varit kalksten, det i B. 765 avtecknade fragmentet är c:a 76 cm långt, c:a 43 cm brett.

88. Valby, Öja sn, Väster Rekarne hd.

Pl. 43. Pl. 8: B. 759.

Litteratur: B. 759; L. 992; J. Peringskiöld 1686; Dybeck Runa fol. I, s. 89; O. Hermelin, V. Rekarne härads fornlemn. s. 459 teckn.; Runverser s. 220.

Av Peringskiöld, B. 759, L. 992 angives runstenens plats vara »Valby gärde», av O. Hermelin säges den ligga »på Salsta ägor».

Runstenen står nu rest på en kulle i Stora Sundby park nordost om slottet på andra sidan om en liten vik.

Ämnet är grå sten. Höjden 2,30 m, bredden vid foten på mitten över sista runan 95 cm, i toppen över översta slingans nedre linje 78 cm, slingans bredd är 10—12 cm. Ristningen är mycket väl bibehållen.

I **stin** lutar mellanstrecket på **s** uppifrån vänster nedåt höger, vilket mer eller mindre är fallet även med övriga **s**. Namnet på resarnes farbroder är **ulfuiþ**, vilket namn står i kröken på huvudslingans stjärt och ovan slingan står omvänt **u**; av **f** finnes staven i behåll och 2 cm nedifrån av nedre bistaven samt själva utgångspunkten för övre bistaven. Därpå följa två nästan jämlöpande streck, som antagligen skola tagas tillsammans till slingans slut och knorr, de följande **iþ** äro tydligen runor och icke ornament, såsom B. 759 tyckes uppfatta dem. På stenen står därefter tydligen **briuþur : kilfs** och därefter **kauþu**, vars mittruna **u** har alldeles obruten bistav. I **hulmlaukaʀ** räcka icke bistavarna till **m** upp till övre slinglinjen.

Inskriften är följande:

stin : fastulfʀ : heriulfʀ : ristu stin : þansi : eftiʀ : kilf : faþur : sin : auk at ulfuiþ briuþur : kilfs : kauþu : kuml : snaliʀ : suniʀ : humlaukaʀ

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70 75 80 85 90 95 100

I namnet **kilf, kilfs** förmodar Bugge, *Runverser*, s. 220 säkert med rätta ett namn *Gælfʀ*, uppkommet av *Gæiʀulfʀ*, säger sig icke förstå **i** i **briuþur**, som väl utgör en felristning, och förklarar **kauþu** »gjorde» återgiva uttalet *gǫ̈ðu* eller *gøðu* med saknad av *r*, vilket antagande han styrker med andra ristningar, som dock kanske blott utgöra förkortad ristning. Måhända är **kauþu** blott felristning för **karþu**.

Inskriftens slut utgör ett par versrader:

gø(r)dhu kuml snælliʀ C 1 v
syniʀ Holmlǫgaʀ. D 1 v